

Остап Вишня

Выполнил ученик 11-Б класса:

Реминный Даннил

ЖИТТЄВИЙ та ТВОРЧИЙ ШЛЯХ

0 Павло Михайлович Губенко (літературний псевдонім - Остап Вишня) народився 13 листопада 1889 року на хуторі Чечві, поблизу містечка Грунь Зіньківського повіти на Полтавщині у незаможній багатодітній родині. Михайло Кіндратович, батько майбутнього письменника, довго ніс осоружну царську службу-муштру. Нарешті звільнився. Але де ж притулок знайти? У пошуках роботи опинився аж тут, в хутірці з химерною назвою: Чечва. Найнявся служити в маєток поміщиці-німкені фон Рот.

Зустрів таку ж, як і сам, роботящу та дотепну на слово дівчину - невдовзі Параска Олександрівна Балаш стала Михайловою дружиною. Обоє були письменниками, любили жарт, щиро кохались у піснях. У гуморесці "Моя автобіографія" Остап Вишня підсумовує: "А взагалі батьки були нічого собі люди. Підходящі. За двадцять чотири роки спільного їхнього життя послав їм Господь усього тільки сімнадцятеро дітей, бо вміли вони молитись милосердному".

По закінченні двокласної школи хлопець навчається у військово-фельдшерській школі в Києві. З 1 вересня 1917 року Губенко - студент історико-філологічного факультету Київського університету. Друкуватися почав 1919 року. "Про велике чортзнащо", "Антанта", "Демократичні реформи Денікіна" - перші політичні фейлетони сатирика на етму викриття білогвардійщини. В них помітне самобутнє художнє мислення Павла Грунського (так підписував свої ранні твори Остап Вишня), яскравий індивідуальний стиль.

То був справжній громадянський подвиг молодого письменника. Павло Грунський знав: за такі повні презирства і гніву слова йому загрожує розстріл. Через багато років Остап Вишня в щоденнику "Думи мої, думи мої..." запише: "Я почав робити те, що, на мою думку, могло дати користь народові".

У своїх оригінальних "Розповідях про неспокій" Юрій Смолич вперше проливає світло на таку обставину: "Взагалі, не було б Блакитного, то, можливо, не було б і Вишні". Мається на увазі кам'янець-подільський період творчості: "Не знаю, що то були за газети і чи сильно були вони націоналістичні, та тільки Вишня з'явився пізніше в Харкові, ним відразу ж зацікавилися (ЧК), і був Вишня заарештований.

Невідомо, яка б була його дальша доля, коли б не почав клопотатися його долею Василь: добувши ті фейлетони, що публікував Вишня, переконавшись, що вони не були ні націоналістичними, ані антирадянськими, Блакитний через Центральний Комітет партії, членом якого він був, та через ВУЦВК, депутатом якого він теж був, визволив Вишню і привів до себе в редакцію.

Павло Грунський почав працювати в газеті "Вісті" перекладачем. "Перекладав я, перекладав, - читаємо в гуморесці "Моя автобіографія", - а потім думаю собі: "Чого я перекладаю, коли ж можу фейлетони писати!! А потім - письменником можна бути. От скільки письменників різних є, а я ще не письменник. Кваліфікації не знаю, що я, - думаю собі, - робитиму". "Зробився я Остапом Вишнею, та й почав писати". Вперше літературний псевдонім Остапа Вишні з'явився 22 липня 1921 року. В газеті "Селянська правда" був опублікований фейлетон "Чудака, їй-богу!", в якому автор устами наївного, щирого і кмітливого пастушка Остапа дотепно викриває подвійну мораль окремих попів-зальотників. У 20-х - на початку 30-х років Остап Вишня працює в газетах та журналах "Вісті ВУЦВК", "Селянська правда", "Червоний перець". Пише Остап Вишня натхненно, швидко, дотепно. Тільки за два роки (1923-1924) в одних "Вістях ВУЦВК" сатирик опублікував п'ятсот творів. Фейлетони й гуморески Остапа Вишні виходять окремими книжками: "Діли небесні" (1923), "Вишневі усмішки (сільські) (1923), "Кому веселе, а кому й сумне", "Ану, хлопці, не піддайсь!" (обидві - 1924), "Вишневі усмішки кримські" (1925), "Лицем до села" (1926), "Вишневі усмішки кооперативні", "Вишневі усмішки літературні", "Вишневі усмішки театральні" (1927), "Вишневі усмішки закордонні" (1930).

Фейлетони й гуморески Остапа Вишні виходять окремими книжками: "Діли небесні" (1923), "Вишневі усмішки (сільські) (1923), "Кому веселе, а кому й сумне", "Ану, хлопці, не піддайсь!" (обидві - 1924), "Вишневі усмішки кримські" (1925), "Лицем до села" (1926), "Вишневі усмішки кооперативні", "Вишневі усмішки літературні", "Вишневі усмішки театральні" (1927), "Вишневі усмішки закордонні" (1930). Переважна більшість їх перевидавалася на рік по чотири-п'ять разів. У процесі натхненної праці народився й розцвів створений Остапом Вишнею новий жанр - усмішка. Усмішка - це різновид фейлетону та гуморески. Ввів цей термін сам Остап Вишня.

Пізніше він писав: "Хоч "фейлетон" уже й завоював у нас повне право на життя, та, на мою думку, слово "усмішка" нашіше від "фейлетону". Автор "Вишневіз усмішок" освоює і далі розвиває традиції вітчизняної та світової сатиричної літератури й народної творчості. Передусім традиції класиків (Гоголя і Шевченка, Щедрина і Франка, Мартовича і Чехова).

Секрет дивовижної популярності Остапа Вишні, як уже зазначалося, у його єдності з рідним народом. Як сонце, як повітря. І коли вже Вишня "волею судеб" "зробився" письменником і визначилася його робота, він свідомо думав про одне:

Пошли мені, доле, сили, уміння, таланту, чого хочеш, - тільки щоб я хоч що-небудь зробив таке, щоб народ мій у своїм титанічному труді, у своїх печалях, горестях, роздумах, ваганнях, - щоб народ усміхнувся! Щоб хоч не на повні груди, а щоб хоч одна зморшка його трудового, задумливого лиця, - щоб хоч одна зморшка ота розгладилася! Щоб очі мого народу, коли вони часом печальні та сумом оповиті, - щоб вони хоч отакуньким шматочком радості засвітилися.

І коли за всю мою роботу, за все те тяжке, що пережив я, мені пощастило хоч разочок, хоч на хвильку, на мить розгладити зморшки на чолі народу мого, весело заіскрити сумні його очі, - ніякого більше "гонорару" мені не треба.

Я - слуга народний!

І я з того гордий, я з того щасливий!

Таке найзаповітніше кредо Вишні-художника, Вишні-громадянина.

Не випадково Павло Михайлович підкреслював: "Скажу тільки - працював чесно!" І це народ відчував, оцінив. Нагородив чародія сміху щирою любов'ю. Бо він, писав Максим Рильський, письменник суто народний, народний у найкращому і найглибшому розумінні слова.

Аналіз твору
«Моя автобіографія»

Остап ВИШНЯ

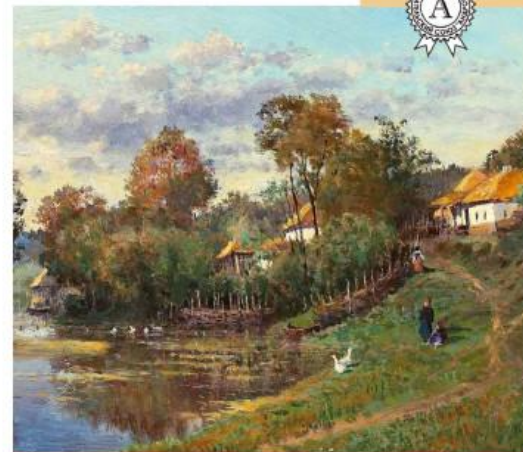
МОЯ АВТОБІОГРАФІЯ
ПИСЬМЕННИКИ

ШКІЛЬНА ПРОГРАМА

Остап Вишня

МОЯ АВТОБІОГРАФІЯ

З перших рядків твору вражає іронія й непідробна щирість, безпосередність оповіді про самого себе. Ось з яким витонченим гумором, але з неприхованою любов'ю він пише про своїх батьків: «А взагалі батьки були нічого собі люди. Підходящі. За двадцять чотири роки спільного 'їхнього життя, як тоді казали, послав їм Господь усього тільки сімнадцятеро дітей, бо вміли вони молитись Милосердному». У такому ж іронічному дусі розмірковує автор над важливими в житті кожного митця моментами: що впливало на його світогляд, які були перші вчителі, як виховували батьки, як формувалася його «класова свідомість», яку освіту вдалося здобути. На своє попереднє життя він оглядається з позиції теперішнього досвіду — відомого гумориста, популярного й авторитетного серед читаючої публіки й своїх колег. До того ж обмежує себе лише 1921 р., який був своєрідним письменницьким стартом для нього, — «почав працювати в газеті «Вісті» перекладачем», спробував писати фейлетони, вибрав псевдонім.

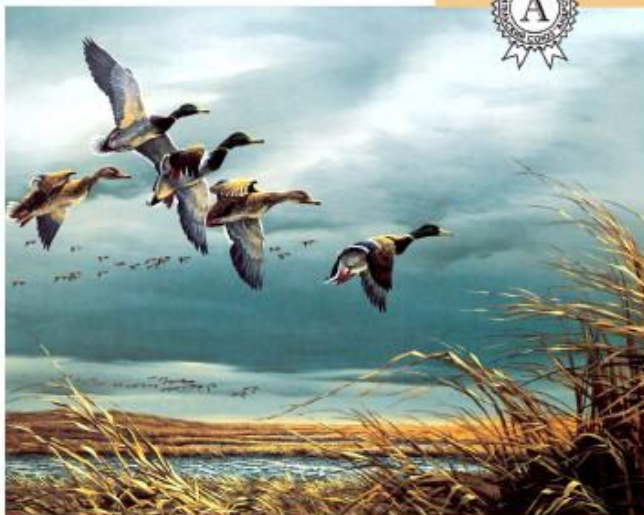
У цьому переконуємося в кожному абзаці. Ось як автор згадує свій вступ до військово-фельдшерської школи: «Поїхали ми до Києва. У Києві я роззявив рота на вокзалі і так ішов з вокзалу через увесь Київ аж до Святої Лаври, де ми з матір'ю зупинились. Поприкладався до всіх мощей, до всіх чудотворних ікон, до всіх мироточивих голів і іспити склав». Перед очима постає досить колоритна картина: сама подія, ради якої вона описана, мовби десь на другому плані, мовби нічого їй не важить. Уважніше описує людей, котрі змалку були поруч із ним, майстерно вплітає у свою оповідь діалоги, невеликі жанрові сценки, якими створюється враження більшої переконливості, відчуття присутності в минулому часі.

Аналіз твору
«Як варити і їсти суп із
дикої качки»

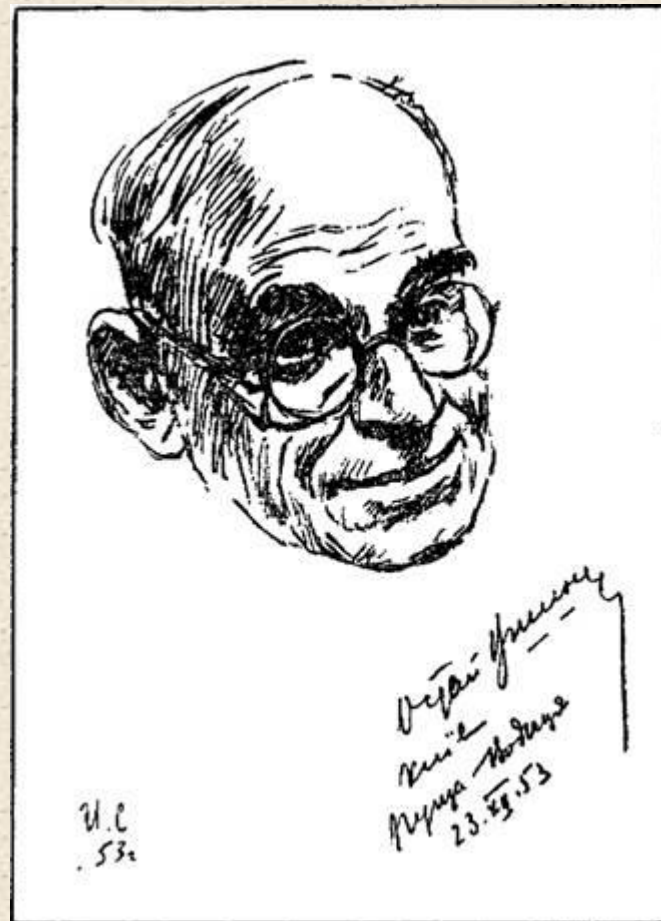
ШКІЛЬНА ПРОГРАМА

Остан Вишня

ЯК ВАРИТИ І ЇСТИ
СУП З ДИКОЇ КАЧКИ

«Як варити і їсти суп із дикої качки» — одна з найдотепніших усмішок Остапа Вишні. Присвячена Максимові Рильському, близькому другові письменника. Уперше надрукована в журналі «Перець».

Побудований твір у вигляді порад молодому мисливцеві, який збирається на полювання. «Само собою розуміється, що ви берете з собою рушницю (це така штука, що стріляє), набої і всілякий інший мисливський реманент, без якого не можна правильно націлятись, щоб бити без промаху, а саме: рюкзак, буханку, консерви, огірки, помідори, десяток укруту яєць і стопку... Стопка береться для того, щоб було чим вихлюпувати воду з човна, коли човен тече... їдете ви компанією, тобто колективом, так — чоловіка з п'ять, бо дика качка любить іти в супову каструлю з-під колективної праці...».

За цим описом збирання на полювання — неприхована іронія, передчуття неповторної мисливської романтики, відчуття чоловічої свободи, розслаблення від клопотів, умиротворення. Мистецьки вплетений у композицію розповіді прекрасний український пейзаж надвечір'я: «Дика качка любить убиватись тихими-тихими вечорами, коли сонце вже сковзнуло з вечірнього пруга, минуло криваво-багряний горизонт, послало вам останній золотий привіт і пішло спать... Це ввечері... А вранці дика качка зривається шукати вашого пострілу рано-рано, тільки-но починає на світ благословлятися». Особливо промовистою є фраза, яка характеризує ставлення письменника до самого процесу полювання: «І вільно дихається, і легко дихається...». Це щире зізнання автора, бо немає значення, чи вполював щось мисливець, чи ні, головне — що недаремно витратив час. Герої усмішки, здається, не полювали по-справжньому: найважливішим під час полювання для них було відпочити від повсякденної метушні, помилуватися вечірніми зорями та світанковими ранками над тихими озерами.

Остап Вишня
(1889—1956)

Спасибо за просмотр